

ĐC87

D 558 T

NG NGỌC CHÂU

Dưới Trăng
Thơ

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC - 2002

Dưới Trăng

Xin chân thành cảm ơn :

Ủy ban Nhân dân tỉnh Lâm Đồng,

Hội Văn học Nghệ thuật Lâm Đồng

HOÀNG NGỌC CHÂU

Dưới Trăng

THƠ

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC - 2002

“Lòng Thấy Như Là Thương Nhớ Ai”

Đã hơn bốn thập niên xa Thừa Thiên – Huế, vào sống ở Bảo Lộc, Hoàng Ngọc Châu vẫn dành những tình cảm nồng thắm cho quê hương, cho làng quê Kế Môn huyện Phong Điền, một làng có ông tổ nghề kim hoàn. Bản thân anh cũng là một thợ kim hoàn. Anh đã chăm chút nâng cao tay nghề trong những nét chạm trổ trang sức và cũng chăm chút cho những bài thơ. Hoàng Ngọc Châu nâng niu những câu thơ của mình như nhân vật của nhà văn Nga C.Pautôpxki thu lượm bụi vàng đúc nên “bông hồng vàng” tặng cho người mình yêu dấu. Anh gắn bó trọn đời với hai công việc ấy. Bắt đầu từ tình yêu với cả những dịu ngọt êm đềm và với cả cay đắng đau xót, Hoàng Ngọc Châu có thơ để rồi cả cuộc đời cũng đi với tình yêu khi thơ mở ra ở nhiều vẻ, nhiều mặt, nhiều hướng... Và tình cảm thường trực ấy như câu thơ anh viết:

“Lòng thấy như là thương nhớ ai”

Có nhiều lúc anh cảm nhận:

*“Ôi hạnh phúc giờ ta mới gặp
Thiên đường cực lạc cõi nào đâu!”*

Nhưng có nỗi đau ám ảnh hoài trong thơ anh:

*“Đêm qua anh mộng em thành chim sáo
Hót một mình tội nghiệp trên cây sầu đông”*

Hoặc như:

*“Sương xuống trăm dòng như áo lụa
Người đi một buổi nắng chưa vàng*

Trời cũng thương người đi đứt ruột
Nên buồn thả gió nhớ ru khan! ”

Để rồi:

“ Cây nhớ thương người cây rụng lá
Ta nhớ thương người mơ kiếp sau ”

Hoàng Ngọc Châu xác định:

“Huế như một tiếng đàn
Rung hồn anh muôn thuở
Nên chi xa và nhớ
Ơi nắng chiều Thiên An”

Nên: “ Huế ơi dù xa gái
Vẫn thổi gió sông Hương ”.

Cũng như bao người sống xa quê,

“ Chiều chiều ra đứng ngõ sau
Ngó về quê mẹ ruột đau chín chiều ”

Hoàng Ngọc Châu day dứt một nỗi nhớ quê khôn nguôi:

“ Cơm áo đầy em xa ngàn dặm
Nhiều đêm đứt ruột ngoài trông về ... ”

Và khi được chạm vào đất quê, chạm vào “hương vị làng”, nhà thơ bộc bạch:

“ Mười ba tuổi xa quê giờ đầu bạc
Nay về thăm lại Kế Môn ơi
Ăn một bữa cơm thơm mùi ruốt
Ngon hơn mỹ vị bốn phương trời ”

Anh chân thành khi nghĩ về cha mẹ, vợ con, chị em, bầu bạn:

“ Lúa gặt về chân cha đạp thay trâu:

và “ Tiếng mẹ rao hàng xao xác những tàn đông! ”

Khi cùng vợ đi trên “đường quê hương”:

“ Trong nắng vàng ngắt ngây
Tình quê thơm ngào ngọt
Đời có nhau sum vầy
Hồn chung say vị mật ”

Khi mừng con chào đời:

*“Môi con cười thật dễ thương
Lòng cha mát rượi hồn nương gió trời”*

Bài thơ “Gửi chị ngoài Huế” của Hoàng Ngọc Châu là một bài thơ hay với những hình ảnh và giọng điệu thiết tha:

*“Chị có tấm lòng xanh biển rộng
Cho em thở lấy những hương vàng
Em có một hồn chim buổi sáng
Cho chị đầy vơi tiếng thở than!”*

Ngay tại làng Kế Môn của mình, Hoàng Ngọc Châu đứng trước miếu thờ công chúa Huyền Trân đã viết:

*“Một tôi giữa cõi mưa bay
Hồn đau theo tiếng thở dài Huyền Trân!”*

Hoàng Ngọc Châu đã mở rộng cảm xúc đề tài thơ: Quê hương và vùng đất Lâm Đồng quen thuộc với các địa danh Đà Lạt, Bảo Lộc, Đạ Tẻh, Đạ Mri... với:

*“Trắng một trời thiên cổ
Lung linh B’Lao sương”*

Và các sắc hoa Di Linh... đến những Quy Nhơn, Đại Lải, Phú Thọ, với: “Chớp thu Hà Nội”, với Long Xuyên... và hương, hoa, gió, nhạc cụ, giọng hát... đều thành thơ. Nhà thơ không quên phút cảm động khi ở bên chén rượu cần nhà anh K’ Sung, “Cầm ơn trái bắp nhà chị Ka Đoan”:

*“Bắp non vừa hái ngoài vườn
Chị đem nấu với nước nguồn Đartien”*

“Dưới trăng” của Hoàng Ngọc Châu với hơn sáu mươi bài thơ viết trong gần bốn mươi năm, tuy đôi chỗ còn chưa trau chuốt kỹ nhưng vẫn là những vần thơ đậm thắm, có chiều sâu. Người đọc cảm nhận tiếng lòng của anh, những rung động hồn nhiên và chân thực trước những gì mà nhà thơ gắn bó.

Hà Nội, tháng 11 - 2001

Trần Phương Trà

Hương Vị Làng

Gửi Kế Môn thân yêu

*Mười ba tuổi xa quê giờ đầu bạc
Nay về thăm lại Kế Môn ơi
Ăn một bữa cơm thơm mùi ruốc
Ngon hơn mỹ vị bốn phương trời*

*Những sớm mai vang rú tiếng chim reo
Tôi thao thức giữa bao đời bia mộ
Xin cảm ơn các Ngài thủy tổ
Dựng nên làng như gấm như thêu*

*Mái đình làng như chiếc nôi thiêng
Cho con cháu bao đời tưởng vọng
Nên đi khắp bốn phương trời cao rộng
Vẫn nhớ về nơi chốn bình yên*

*Nhà ai sực nức mùi canh hến
Cá bống kho rim thấm nảo lòng
Xa xứ bao năm giờ gặp lại
Mùi thơm như mật của hương đồng*

*Tháng giêng xanh, đồng lúa tháng giêng xanh
Tôi thả hồn tôi cùng ruộng lúa
Tôi hóa thân tôi thành ngọn gió
Giòng Ô Lâu mát ngọt biết bao tình*

*Anh đưa em dạo bước khắp đường quê
Mùi ổi chín thơm lừng hương tuổi nhỏ
Tiếng chim sáo lữ tre làng gợi nhớ
Một thời xa đôi khổ bỗng quay về*

*Nhớ xưa mùa gặt những cánh đồng xa
Cha tắm mồ hôi mặn từng hạt lúa
Với cái nắng trưa hè bỏng lửa
Cha ủ hồn con bằng những hạt phù sa*

Lúa gặt về chân cha đập thay trâu
Thương chân cha một thời tủa máu
Muối xát lòng con suốt thời thơ ấu
Để bây giờ thao thức mỗi canh trâu!

Và mẹ quần vai nặng gánh hàng rong
Bước nhịp hai giữa nắng mưa cơ cực
Cho con lớn lên cùng thao thức
Tiếng mẹ rao hàng xao xác những tàn đông!

Đã qua rồi thời đói cơm rách áo
Cầm đỡ lòng bằng khoai sắn môn nưa!
Đã qua rồi một thời giông bão
Nay làng quê vui như hội vào mùa

Những túp lều xưa giờ mái bằng ngói đỏ
Điện sáng lung linh rạng rỡ môi cười
Thế giới làng quê nổi liền tân số
Màn ảnh ti vi rộng mở bốn phương trời

Chuyện chỉ tưởng trong mơ giờ hiện thực
Ơi làng quê yêu dấu đẹp như tranh
Tôi về lại thở khí trời hạnh phúc
Hương vị làng muôn thuở vẫn thơm xanh

Kế Môn Tết Canh Thìn 2000

Viếng Đền Hùng

Hơn năm trăm bậc bước lên
Hồn tôi chạm thấu cõi đền Hùng Vương
Giữa lung linh khói trầm hương
Tôi như được thở suốt nguồn hạo nhiên.

Dưới kia cơn áo lụy phiền
Dưới kia cuộc sống ván thiêng bít bùng!

Ở đây đồi núi bao dung
Cây cao bóng cả cõi lòng thanh thang
Tiếng chim cùng với nắng vàng
Thơm hương như mật tự ngàn xưa sau
Tôi cùng thở với trời cao
Lâng lâng hồn bỗng nhập vào cỏ cây

Đại Lải, 26-6-1996

*Trước Miếu Thờ
Công Chúa Huyền Trân*

*Bảy trăm năm một giấc mơ
Lạy này xin kính tạ bà Huyền Trân
Tình riêng chút bụi hồng trần
Hóa thành báu vật hiến dâng tặng đời*

*Sáng nay mưa lạnh mù trời
Tiếng chim đồng nội đau lời Khắc Chung
Trải qua dâu bể bão giông
Nhịp tim Thánh nữ thở cùng nước non*

*Hiển vinh trời đất Kế Môn
Mộ bia lẫm tẩm lâu son hạc vàng
Riêng Bà một cõi hồng nhan
Miếu thờ lạnh bụi thời gian phủ mờ!*

*Rưng rưng tôi khóc cùng mưa
Tay nâng linh vị Bà như xé lòng
Chữ mờ nét có nét không
Vàng son còn một chút hồng tàn phai!*

*Một tôi giữa cõi mưa bay
Hồn đau theo tiếng thở dài Huyền Trân!*

Kế Môn, tháng Giêng Mậu Dần 1998

B'Lao Sương

*Trắng một trời thiên cổ
Mê man B'Lao sương...*

*Chạm vào em sương thờ
Chạm vào anh sương rung
Chạm trời đất vô cùng
Sương lung linh ảo hóa
Chạm vào hoa và đá
Sương lóng lánh sắc màu
Chạm vào cội ngàn sau
Sương mở ra tiền kiếp
Chạm vào trăng hồ điệp
Sương túy lúy càn khôn
Chạm vào bóng hoàng hôn
Sương buồn buồn giọt giọt
Chạm vào thu muốn khóc
Chạm vào xuân thơm hoa
Chạm vào cội người ta
Sương hóa thành tặng vật*

*Trắng một trời thiên cổ
Lung linh B'Lao sương*

B'Lao, 1999

Dưới Trăng

*Lạ chưa, như tự kiếp nào
Em và trăng bỗng nhập vào hồn anh
Cho đêm sóng sánh men tình
Cho thơ say giữa hồng bẽnh ảo sương*

*Bao nhiêu phiên lụy đời thường
Chỉ còn lại một làn hương tóc mềm
Cảm ơn trăng, cảm ơn em
Đẹp như huyền thoại của đêm suối nguồn*

*Ơi làn tóc ướp trầm hương
Dưới trăng tỏa bóng thiên đường lung linh
Và ta như kẻ khát tình
Chạm vào nhau để hóa thành yên ương*

*Là anh thoát kiếp đoạn trường
Tóc em thơm cõi vô thường bao dung
Mai kia trời đất tận cùng
Vẫn còn say phút hương nồng đêm nay*

B'Sudanglu, đêm 8-2-1971

*Đêm B' Lao
Nghe Em Ca Huế*

*Đêm B' Lao khói sương huyền ảo
Ngồi nghe em ca Huế dưới trăng
Ơi làn điệu Nam ai ảo não
Đau xé lòng công chúa Huyền Trân!*

*Ơi giọng em như mía lau ngọt lịm
Ru anh về sông nước Hương Giang
Cầu Trường Tiền thướt tha màu áo tím
Nên đi xa ngàn dặm vẫn mơ màng*

*Ơi điệu mái nhì da diết tình quê
Nhịp chèo khua đôi bờ hữu ngạn
Người tha hương bỗng muốn quay về
Đi dưới hàng sấu đông thoáng mùa hương cấm*

À...ơ...hờ... “Đi mô cho thiếp đi cùng”
Câu hò ấy suốt đời anh nhớ mãi
Mẹ đã ru anh một thời thơ dại
Nay nghe em hò hồn bổng rừng rưng!

“Đói no thiếp chịu lạnh lòng thiếp cam”
Ơi chung thủy tình yêu của Huế
Nên dấu cuộc đời trải bao dâu bể
Vẫn chảy trong tim một sắc lửa trầm

Đêm B’Lao khói sương huyền ảo
Ngồi nghe em ca Huế dưới trăng
Ơi giọng em hò lung linh sóng nước
Ru hồn anh thức ngủ miên man!

B’Lao, 16-03-2001

Tặng Vật Của Tình Yêu

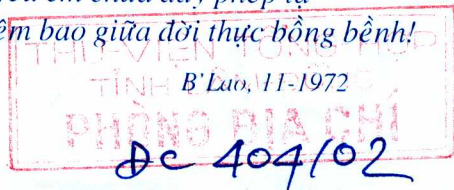
Chỉ đơn giản như một ánh mây nghiêng
Mà chớp lửa hồn thơ anh dậy sóng
Em hiền dịu vậy mà như biển động
Cuốn hồn anh bay bổng giữa thiên nhiên

Như bảy sắc cầu vồng hiện giữa cơn mưa
Em quyến rũ một làn hương thiếu phụ
Bao phiên lụy đời anh tan thành gió
Để xưa sau khép mở một giao thừa

Ơi ánh mắt hiền như đóa hồng nhung
Mà mãnh liệt tựa hoàng hôn rực lửa
Cho hồn anh chạm thấu bờ thiên cổ
Cùng em đi giữa hạnh phúc thơm nồng

Như chớp bể B' Lao mưa nguồn Phương Bối
Tặng vật em vòng nguyệt quế tình yêu
Như hôm nào ta hôn nhau bối rối
Dưới vầng trăng đắm đuối một sắc chiều

Như chim Bách thanh hót giữa vườn xanh
Cho thơ anh bội thu mùa quả
Ơi tình yêu em chứa đầy phép lạ
Anh chiêm bao giữa đời thực bỗng bênh!

Hà Nội Chớp Thu

*Lung linh nắng
rơi vàng khắp phố
Hàng phượng nghiêng
rụng lửa xuống Hồ Gươm*

*Trên những tàn cây sấu già
đàn chim vào mùa hôn phối
động tình lá vàng bay
ngẩn ngơ hồn quán bụi*

*Thoảng đâu đây mùa hoa sữa thơm nồng
đậu xuống môi em sắc hồng
đậu xuống lòng tôi bình bông, bình bông
hạnh phúc.*

Trước hiên nhà ai nở đầy hoa bằng lăng tím
Áo tím em qua
lấn vào hoa
Hà Nội đẹp như không có thực

Tôi lang thang trên đường Cổ Ngư
Bóng tôi chạm bóng mùa thu
Bơ vơ tiếng chim lạc phố
Em về rất thật như mơ

Dừng lại quán kem bên Hồ Gươm
hốt nhiên tôi thấy mình trẻ lại

Lời em ly kem mát lịm
Môi em sáng sủa như rượu mơ
Da em nồng nàn tục lụy

Tôi lạc mất tôi
giữa trưa vàng Hà Nội chớp thu

Đại Lải, 26-6-1996

Lòng Thấy Như Là

Chiều hôm qua dạo vườn xanh cũ
Lòng thấy như là thương nhớ ai
Một đóa ngọc lan vừa chớm nở
Nhớ người tội nghiệp quá đi thôi!

Có tiếng ai bên nhà hàng xóm
Như tiếng chim buồn một sớm mai
Hay tiếng người đi còn sót lại
Cây cỏ chừng như cũng thở dài!

Sương xuống trăm dòng như áo lụa
Người đi một buổi nắng chưa vàng
Trời cũng thương người đi đứt ruột
Nên buồn thả gió nhớ ru khan!

Chiều hôm nay dạo vườn xanh cũ
Ta nhớ người ơi nhớ ngậm ngùi
Vài đóa ngọc lan vô tình nở
Mùi hương ác nghiệt quá đi thôi!

B' Lao, 1969

Anh Đứng Bên Trời Mơ Về Huế

*Hoa cải nhà ai vàng đẹp quá
Như áo em xưa qua nội thành
Anh đứng bên trời mơ về Huế
Thương màu áo lụa giọng hoàng anh*

*Mùa hạ nào thơm em vừa lớn
Lòng anh sứ nở trắng mùi bông
Em ngon như nhãn vườn quê nội
Nhìn cũng say như uống rượu nồng*

*Dẫu mẹ già cầm tay níu lại
Dẫu em ngoại áo đứng khóc ròng
Người đi dẫu đứt từng khúc ruột
Môi vẫn cười tươi như nắng trong!*

*Quê người áo rách hồn xơ xác
Sương khói chiều hôm xuống bạc lòng
Nhớ mẹ già thương bông sứ rụng
Tội em chim nhỏ nắng vườn không!*

*Bao năm cơm áo giạt bên trời
Lòng thấy chiều nay như lá rơi
Thấp thoáng trong mơ thành nội cũ
Em về áo lụa nhớ thương ơi!*

B' Lao, 1969

Gửi Chị Ngoài Huế

Chị trách em rằng không về thăm
Bỏ vườn nhà cũ cỏ rêu trùm
Ơi chị, trách gì em tội nghiệp
Coi như em chị đứa vô tâm!

Cha chết vừa khi đầu kháng chiến
Mẹ cũng khô hơi chiều cuối đông!
Còn lại vườn không cây với lá
Cháo rau em chị có nhau cùng

Chị có tấm lòng xanh biển rộng
Cho em thở lấy những hương vàng
Em có một hồn chim buổi sáng
Cho chị đầy vui tiếng thở than!

Cơm áo dày em xa ngàn dặm
Nhiều đêm đứt ruột ngoài trông về
Bóng chị như làn sương khói quện
Lay hồn em đọng ánh sao khuê

Mùa thu chim sáo đã qua sông
Ơi chị! có nghe thu vào lòng?
Em ở đôi tây nghe vượn hú
Mà thương xót chị những tàn đông!

B' Lao, 1968

Đàn Đá

*Ngủ trong đất tự muôn xưa
Hôm nay thức dậy thở qua hồn người
Âm vang lay động đất trời
Phải chăng thiên cổ gọi lời thiên thu?!*

Đàn Bầu

*Một dây, chỉ một dây thôi
Mà sao âm điệu thấu trời còn rung
Hai tay lay động vô cùng
Người nghe rộng mở cõi lòng hòa âm*

Đàn T'rưng

*Thoảng nghe như tiếng suối reo
Cùng chim hót giữa rừng chiều mênh mang
Bao nhiêu âm hưởng trần gian
Phút giây còn lại tiếng đàn T'rưng*

Giọng Đồng

Kính tặng NSND Quốc Hương

*Thụ truyền giòng máu cha ông
Thấm vào xương hóa giọng đồng vút cao
Âm thanh xuyên suốt địa cầu
Mang theo khí phách anh hào Việt Nam*

Vọng Cổ

*Ngọt ngào âm điệu quê hương
Sáu câu vọng cổ du dương tuyệt vời
Thấm sâu vào cõi hồn người
Cỏ cây hoa lá đất trời và em*

Như Không

*Em ơi! Chiều đã mìn như nhung
Hãy nắm tay anh dạo một vòng
Như cỏ như cây như trời đất
Ta dìu nhau đến cõi như không...*

Dưới Khóm Quỳnh I

*Một vầng trăng mộng sáng trên cao
Dưới khóm quỳnh em hóa nhiệm mầu
Ơi hạnh phúc giờ ta mới gặp
Thiên đàng cực lạc cõi nào đâu!*

Dưới Khóm Quỳnh II

*Trong cảnh trời say hương mê cung
Ta có bên nhau lòng nối lòng
Môi em như trái nho vừa chín
Anh ngậm mà nghe thú tận cùng*

Dưới Khóm Quỳnh III

*Anh như là không như là sương
Em như là mơ như là hương
Ta tắm đời nhau trong sóng nguyệt
Hồn say cùng thiếp giữa vô thường*

B' Lao, 1970

*Một Ngày
Đưa Em Đi Dạo Thác*

*Ngủ Bện Dòng Thác
Gối đầu lên một nhánh cây
Thoáng nghe hồn nhẹ lướt bay lên trời
Cái ta phiền lụy tan rồi
Còn đây thác vọng điệu cười dân gian*

*Tặng Đàn Bướm Bên Dòng Thác
Nhịp nhàng đôi cánh khoan thai
Trăm con bướm lượn bay ngoài vườn không
Ngàn xanh trải mộng vô cùng
Xưa sau rộng mở suối nguồn thiên nhiên*

Tặng Đàn Cá Bên Dòng Thác

*Cá ơi hãy tránh xa ra
Lội theo dòng nước hiền hòa mà vui
Tham ăn chi một chút mồi
Mắc câu là hết mộng đời vô vi*

Hôn Em Bên Dòng Thác

*Chiều nay em mặc áo hoa
Dễ thương như thể nắng tà mênh mông
Nắng ơi hãy xuống đây cùng
Với ta say cạn mồi nồng liên hoan*

Cũng Hôn Em Bên Dòng Thác

*Cảm ơn em của chiều nay
Cho anh sống lại phút giây tuyệt vời
Mai kia tàn rũ kiếp người
Hồn lơ lửng giữa đất trời và em*

Và Cũng Hôn Em Bên Dòng Thác

*Cúi hôn vào cội thiêng liêng
Tạ ơn trời đất bình yên phút này
Cùng ta thở với chiều say
Mùi hương hoan lạc thoảng bay ngát rừng*

*Quê Ngươi
Nghe Em Hát Ví Dặm*

*Đất trời từ thuở có nhau
Nghe lời ví dặm đêm nào như mơ
Bao nhiêu cổ tích thuở xưa
Bỗng nghe em hát để vừa lòng nhau
Mai kia trái đất về đâu
Vẫn thơm như mối tình đầu trao duyên
Là như sương khói cõi thiền
Sẽ về đâu mối tình riêng mặn nồng!
Cũng đành một kiếp phù dung
Trời đất rộng biết có cùng bên nhau
Thôi đành xin hẹn kiếp sau
Nghe em hát điệu nhớ nhau tìm về*

12-08-2001

Thủy Tiên Và Em

Anh vốn khinh thường mọi phép mầu
và định mệnh
Nhưng yêu em
anh đành tin đời còn có cõi ngoài
để được hy vọng
kiếp nào ta gặp lại

Nhớ Thủy Tiên

Một đêm anh mộng thấy em về
Da thịt vô cùng thuở trước kia
Ủ chín hồn anh hương cực lạc
Và anh chết sống giữa đêm mê

Lại Nhớ Thủy Tiên

Hình như em mới hiện hồn lên
Trình tiết bay quanh cõi lụy phiền
Là cả đất trời say bóng nguyệt
Mộng vàng em trái xuống vô biên

Bên cửa mộ

*Em ơi hãy thức dậy cùng anh
Vui như ngày hội mới giao tình
Dẫu có đi quanh cùng trái đất
Đầy trong thiên hạ chỉ vô mình!*

Ước gì

*Ước gì anh được chết chiều nay
Bên nấm mồ em cỏ phủ dày
Hồn có tàn xiêu trong cát bụi
Cũng hơn hạnh phúc cõi trần ai!*

Qui nhơn, 20-07-1963

Hồn Thu Bạc

Sáng qua thu bạc trắng hàng dương
Người bước đi xanh mộng bình thường
Ta thấy hiu hiu lòng mưa bụi
Và hồn say rượu ẩm hơi sương

Người đi bỏ sót lại môi cười
Và áo vàng hoa cúc nhung tươi
Ta mơ người biến thành chim sáo
Bay dưới tàn thu hót ngậm ngùi!

Người đi bỏ sót lại mùi hương
Ơi thịt da xưa quá lạ thường
Ta thở lấy tàn hơi hám cũ
Mà sâu xé dạ rách tang thương!

Chẳng thà người như bông hoa buổi
Nở trắng vườn hương một sớm hồng
Ta cũng cầm lòng men rượu đắng
Bên trời thu bạc nhạt sâu đông!

Đêm nay ta ngồi giữa vườn sao
Nhấp rượu tàn canh say giải sầu
Cây nhớ thương người cây rụng lá
Ta nhớ thương người mơ kiếp sau...

B' Lao, 1969

Gửi Tình Về Qui Nhơn

Nhớ Thủy Tiên

Em có về Qui Nhơn chiều nay
Hôn giùm anh bãi cát vàng mịn sóng
Hôn giùm anh Cù lao Xanh gió lộng
Thuyền căng buồn thơm cá biển khơi

Em có về Bình Định chiều nay
Uống giùm anh dừa Tam Quan mát lịm
Hái giùm anh những bông sim tím
Dâng tượng Người áo vải Tây Sơn

Bao năm qua vẫn nhớ đầm Thị Nại
Biển Phương Mai sóng vỗ ru đời
Ru em lớn suốt thời con gái
Để bây giờ sóng vỗ mãi trong tôi

Ơi Qui Nhơn nhớ lắm Qui Nhơn ơi
Mai về lại xin hóa thân làm gió
Để tha thiết hôn lên từng ngọn cỏ
Như hôn em một thuở tình đầu

B' Lao, 1999

Để Như Cây Cỏ

*Thơ như là phần vàng bay
Thì đây hạnh phúc cõi ngoài bao dung
Có nhau cùng trái tim hồng
Đời buồn quá chỉ quanh vòng áo cơm
Của riêng ta cánh rừng thơm
Em ơi thức dậy chiều hôm đã nồng
Nắm tay anh dạo một vòng
Để như cây cỏ vui cùng thiên nhiên*

Đi Giữa Rừng Thu

*Một chiều lòng nhẹ như tơ
Gió thơm trải rộng đôi bờ cỏ non
Ta đi quanh những đường mòn
Đầy lòng mây trắng, đầy hồn chim reo
Thoảng như ai hát trong chiều
Tiếng khoan tiếng nhặt tiếng dàu tiếng êm
Lòng ta như ngọn cỏ mềm
Phất phơ trong gió tan chìm trong sương*

Cũng Đi Giữa Rừng Thu

Một chiều theo bóng mây trôi
Ta cùng em bước dạo chơi quanh rừng
Trong mùi đất thoảng mùi hương
Lá xanh thơm cỏ trải đường nhung êm
Tiếng em cùng với tiếng chim
Hòa trong trời đất nối liền nhân gian
Chiều rung nắng nhả tơ vàng
Lòng ta cũng tựa suối ngàn gió reo
Bao nhiêu phiền lụy bay vèo
Ta như tan biến theo chiều, chiều ơi!

Nhật Thực B' Lao 1995

*Xưa như trái đất, lạ chưa
Hốt nhiên chuyển động giao mùa hiến dâng
Diệu kỳ thay phút thanh tân
Đất trời hôn phối thánh thần hôn mê
Càn khôn chớp mở huyền vi
Một vầng nhật nguyệt trầm mê cõi người
Lung linh ánh sáng tuyệt vời
Nhật hoa ảo diệu đất trời mãn khai*

B' Lao, 11h30 ngày 24-10-1995

Thỏ Bạch

*Sáng nay bé thắt bím nơ hồng
Tóc thoảng mùi hoa bưởi tàn đông
Ơi bé dễ thương như thỏ bạch
Tay anh hiền hậu cũng như lòng*

Hương Thiếu Nữ

*Trưa nay bé ngủ dưới vườn xanh
Thơm nức từ bi trải phúc lành
Áo lục ngát lưng hương thiếu nữ
Lay hồn thi sĩ chạm âm thanh*

Bên Vườn

*Chiều nay bé mặc áo thiên thanh
Chân bước như chim sáo chuyển cành
Anh đứng bên vườn sao bỗng thấy
Lòng như ai dạo tiếng đàn tranh...*

B' Lao, 1968

*Cám On Em,
Con Bướm Nhỏ Vườn Hồng*

Gửi M, Đà Lạt

Anh vốn thâm cảm ơn những nghiệt ngã của đời
Đã cho anh được gặp em trong cuộc sống
Nên dẫu chiều nay em đến muộn
Không kịp uống cùng anh cốc rượu mừng

Em về thâm lặng dưới trời sao
Để lại trong anh môi cười lẻ bóng
Và ánh mắt xanh đầy khát vọng
Ấm lòng anh Đà Lạt buổi tàn đông

Từ lâu anh nghĩ đời mình đã chìm
Giữa cơn bão số mười và gió giật cấp mười ba
Nhưng lời em như những tiếng chim
Thấp sáng trong anh niềm hy vọng

Anh biết em cũng mệt mỗi nhiều
Giữa cuộc sống còn đầy giông bão

*Khi bao kẻ chỉ vì cơm áo
Em vẫn giữ lòng thanh thản trong veo*

*Khi thế giới như trò chơi của trẻ con
Mà yêu và ghét là hai chiều sắp ngửa
Có những kẻ hôm qua bị bức tử
Hôm nay bìa mộ rục hoa hồng!*

*Khi chân lý chỉ là sự thật
Vậy mà sao đời vẫn lăm u minh?!!
Nên chi em phải chiến đấu tự chính mình
Để vượt thoát khỏi thấp hèn cuộc sống*

*Đã tàn rồi giá lạnh của mùa đông
Trời Đà Lạt hoa anh đào rục rở
Cám ơn em con bướm nhỏ vườn hồng
Đã phủ xuống đời anh trăm nhịp thở*

*Ước gì được đưa em về đêm nay
Để hái tặng em những chùm sao Đà Lạt*

Đà Lạt, 10-1986

Lời Dâng

Tặng Amé du Coeur

Em như cơn gió lạ hiền thật hiền
Thổi quanh đời anh chiều mê ngủ
Là hạnh phúc reo ở cuối trời xa
Em thánh thiện thật da thơm cửa mộ

Đã thăm nhớ đến nhau rất mặn nồng
Có nghĩa gì đâu bia đời mà em ngại
Anh sẽ dìu em đi khắp cõi tây đông
Với chút lòng son thơm tình em như mới cưới

Đêm qua anh mộng em thành chim sáo
Hót một mình tội nghiệp trên cây sấu đông
Có anh như nắng vàng reo vui ngoài nội
Lòng đầy tơ trời hồn cỏ mịn như nhung

Ước gì bây giờ anh có một phép màu
Để đưa em thoát xa bờ địa ngục
Ước gì bây giờ anh là thiên nhiên
Để em chim sáo bay quanh trời hạnh phúc

Đời anh chỉ còn một chút tình riêng
Em cầm lấy mai kia về địa phủ
Biết đâu lòng chúng ta cũng sẽ nối liền
Như định mệnh giăng nện hồng đầu ngõ

Anh chỉ còn trái tim làm tặng vật
Em cầm lấy mà vui như hạnh phúc

B' Lao, 9-4-1980

Khúc Giao Hưởng Mùa Xuân Tặng Huế

Tặng Lê Văn Ngăn

*Huế như một tiếng đàn
Rung hồn anh muôn thuở
Nên chi xa và nhớ
Ơi nắng chiều Thiên An*

*Và hoa cải mùa xuân
Nở vàng trời Thành nội
Áo em về phát phới
Cho bướm chiều băng khuâng*

*Với lăng miếu đền xưa
Những công trình nghệ thuật
Cũng ghi đây tội ác
Lịch sử những triều vua*

*Và hào khí mùa Thu
Những năm dài chống Mỹ
Sáng danh lòng dân Huế
Trước mũi súng quân thù*

Mát ngọt dòng Hương Giang
Nhịp tim rung bốn bề
Nên xiềng xích bạc tàn
Cũng hóa thành vô nghĩa

Sáng hôm nay ra vườn
Nhìn bướm đùa hoa cài
Huế ơi dù xa ngái
Vẫn thổi gió sông Hương

Khoan nhịp nhịp chèo đưa
Một giọng hò mái đẩy
Huế ơi tình biết mấy
Xin gợi nhớ vào thơ

Mười hai nhịp Tràng Tiền
Áo em về soi bóng
Giòng Hương Giang lay động
Ru đất trời bình yên

*Này em bé yêu ơi
Hôn giùm anh rất khẽ,
Nhưng bông hoa vừa hé
Thơm hạnh phúc muôn người*

*Cắn một miếng nhân lồng
Ngát hương sen mùa hạ
Aï cười trong nắng trong
Cho phượng hồng bay lá*

*Nên đi giữa cuộc đời
Thở một chút hương trời
Cũng thoảng mùi hoa bưởi
Thơm tóc em ngày mới
Mùa xuân Huế yêu ơi!*

B' Lao, 1985

*Đà Lạt
Nhìn Từ Nhà 49*

*Cám ơn Đà Lạt muôn hoa
Ẩn trong sương những mái nhà lung linh
Với bao cảm xúc bỗng bồng bênh
Tôi ngây ngất giữa cõi tình ảo hoa*

*Hốt nhiên rụng một tiếng gà
Dậy trong trời đất như là thơm hương
Thơm từ gió thơm từ sương
Từ hoa cỏ đến vô thường tử sinh*

*Cám ơn Đà Lạt bình minh
Cho tôi những phút hồi sinh tuyệt vời*

Nhà sáng tác Đà Lạt, 22-9-1998

*Rượu Bắc Hà
Uống Cùng Đại Lải*

Tặng anh Vương Chí Bảo

*Chỉ vừa chạm ướt bờ môi
Đã nghe sương khói đất trời phù vân
Em xa ảo hóa như gần
Chìm anh giữa cõi phong trần bể dâu
Nghĩa gì đâu sá gì đâu
Lợi danh rồi cũng bạc đầu mộ bia
Tàn canh rượu xác thân lìa
Hồn lênh đênh lạc nẻo về trăng sao
Uống đi! Ta uống đi nào
Cầm bằng em đã qua cầu gió bay!*

Đại Lải, 26-06-1996

*Thơ Viết Mừng
Con Chào Đời*

*Mừng Hoàng Lê Hạnh Sương
và các con*

*Khi vừa nhìn thấy mặt con
Một bông hồng nở trong hồn cỏ khô
Trăm vui đời nạm ngọc ngà
Lòng thơm ý tạo nụ hoa sớm vàng*

*Và trông con ngủ thật ngoan
Tuổi thơ dựng bóng thiên đàng dưới sao
Trăm hơi thở mật ngọt ngào
Nỗi mừng vui thoảng mưa rào thơm hương*

*Môi con cười thật dễ thương
Lòng cha mát rượi hồn nường gió trời
Giữa vườn hạnh phúc sum tươi
Cha nhìn lên thấy cuộc đời nở hoa*

Kế Môn, 1966

Đường Quê Hương

Tặng Vợ

Cũng sẽ có một ngày
Anh đưa em về nội
Đi trong tình mới cưới
Hạnh phúc nồng hương bay

Trong nắng vàng ngất ngây
Tình quê thơm ngào ngạt
Đời có nhau sum vầy
Hồn chung say vị mật

Tiếng cười em như mơ
Reo trên đồng lúa chín
Đời anh sẽ như là
Lòng nhung em thánh thiện

*Vườn xanh bông cải vàng
Thơm hoa cau hoa bưởi
Trời quê hương mát rượi
Anh dắt em đi cùng*

*Giữa trời quê hiền hậu
Đây thương mến bao dung
Có tình ta yêu dấu
Ru nhau ngủ mặn nồng*

*Một ngày không nô lệ
Anh sẽ dắt em về
Nương náu dưới vườn quê
Sống một đời hạnh phúc*

Qui Nhơn, 1968

Dưới Trăng
Uống Rượu Ngắm Hoa Quỳnh

Lung linh sương khói phủ B' Lao
Uống rượu cùng trăng mộng thuở nào
Những kẻ xa quê hồn chạm cốc
Cuộc đời rất thực hóa chiêm bao!

Rượu với thơ cùng say với trăng
Cảm ơn tạo hóa phút thanh tân
Thở cùng ta một đêm thanh khiết
Cùng đợi hoa quỳnh phút hoá thân

Hoa như thiếu nữ cỗi trầm mê
Giờ mãn khai hương tỏa bốn bề
Sắc trắng ẩn làn hương thánh địa
Đẩy hồn thơ chạm ánh sao khuê

B' Lao, 1993

Bên Đồi Phù Dung

*Xưa em là thực nữ
Ngồi hát giữa vườn hương
Anh làm con chim nhỏ
Say hát mộng vô thường*

*Nay em là nữ phúc
Trong vườn Chúa bao dung
Anh thoát hồn cửa ngục
Đi vòng quanh địa đàng*

*Mai kia em tắt thở
Chết bên đồi phù dung
Mơ em bên cửa mộ
Hồn anh hiện bóng hồng*

B' Lao, 1969

Thiên Thu

Tặng Liên Nhụy

*Chiều vàng em đến thăm anh
Phất phơ trong nắng vườn xanh áo hồng
Đầy trời mây trắng như bông
Đầy lòng anh hạnh phúc nồng như mơ
Mai kia bóng xế tuổi già
Anh nằm dưới mộ thở qua mộng người*

B' Lao, 1968

Lên Non

*Có gì như hạnh phúc
Thoảng trong gió chiều nay
Mà nắng vàng ngất ngây
Mà lòng ta mới lạ*

*Đi trong trời đất rộng
Giữa chiều ta với ta
Gõ vào cây mà hát
Gõ vào lòng mà ca*

*Áo cơm hê phiên lụy
Vợ con hê tai ương
Lợi danh hê khổ nạn
Em xưa hê khói sương!*

*Đi trong trời đất rộng
Dưới kia hể nhân gian
Nhân gian hể cuộc sống
Cuộc sống hể áo quan!*

*Đường lên non phơi phơi
Hồn rộng phủ muôn cây
Ngàn xanh hương lá mật
Ta gặp Ta chiều nay*

*Hồn rộng phủ muôn cây
Đời còn chi hơn nữa
Ta thoát kiếp chiều nay
Nhân gian ơi vĩnh biệt!*

B' Lao, 1968

Sắc Đỏ Phù Dung

Tặng anh Huỳnh Minh Trí
cùng Diễm và Thiện, Mỏ Bauxit Bảo Lộc

Như thiếu nữ khỏa thân từ thiên cổ
Màu da son, màu chớp lửa hoàng hôn
Rất bình dị mà vô cùng quyến rũ
Quặng như men sáng sánh mọi tâm hồn

Bao chuyến xe chuyển luân về thành phố,
Lọc cho đời những dòng nước thơm trong
Bao tấm lòng trải ra cùng mưa gió,
Để xưa sau rộng mở một sắc hồng.

Nên chiều nay đứng trên tầng vĩa quặng
Hồn lâng lâng giữa sắc đỏ phù dung,
Và thấp thoáng bên chiều em giỡn nắng
Để hồn tôi như lạc giữa vô cùng.

Những vĩa quặng tầng tầng lớp lớp,
Trải mệnh mông đến tận chân trời
Sắc đỏ ấy hiện như hơi thở,
Thấm vào lòng và lan tỏa muôn nơi.

Ơi màu đất như ráng chiều bất tận
Chảy trong ta dòng phù thủy triều dâng,
Chảy quanh đời môi em hồng lãnh đãng
Sẽ kết tinh thành sắc trắng trong ngần

Bauxit Bảo Lộc, 21-08-2000

Một Cõi Thiên Nhiên

Kính tặng già làng K'Pôch buôn B'Đur

*Một trăm năm sống trên đời
Vẫn ung dung giữa đất trời Dăchil
Nụ cười thanh thoát như tiên
Trong veo chẳng chút ưu phiền lo toan
Già ngời dưới bóng nắng vàng
Thối khèn M'puốt giữa đàn cháu con
Âm thanh trầm bổng nỉ non
Như lời của núi như hồn của mây
Đất trời như cũng ngắt ngây
Theo hơi già thở điệu bài Yang yau*

*Uống rượu cần
ở nhà anh K'Sung*

*Tặng các anh: K'Sung, Thành,
Vọng, Công, Quang*

*Rượu cần một chén thơm lừng
Như phong lan của núi rừng nhả hương
Như là hơi thở làng buôn
Như từ cây cỏ suối nguồn hạo nhiên
Anh mời tôi uống đầu tiên
Vị thơm như mật bạn hiền vây quanh
Men nồng ngấm thấu trời xanh
Làm tan cả ánh trăng thanh ảo huyền
Một cần trúc mấy lần chuyền
Đến khi cạn chén ngã nghiêng đất trời*

*Cảm Ôn Trái Bắp
Nhà Chị Ka Doan*

*Bắp non vừa hái ngoài vườn
Chị đem nấu với nước nguồn Đartien
Bao nhiêu dưỡng chất thiên nhiên
Ngọt thơm bay thấu mấy triền núi xa
Đầu buôn bông rộn tiếng gà
Âm thanh hạnh phúc như là trong mơ
Chị mời tôi trái non tơ
Dẻo thơm bùi ngọt như vừa đầu tiên
Như từ thuở mới khai thiên
Con người hạnh phúc chẳng phiến lụy chi*

Cảm Xúc Long Xuyên

*Tặng anh Kế (Bảo Lộc)
và anh Hồ Hoàng Linh (Long Xuyên)*

*Thị xã đồng bằng sau mùa lũ
Tôi về trời đất mới thay đông
Đắm trong làn gió hương châu thổ
Thơm mát vườn xanh ngọt nhãn lồng*

*Thiếu nữ chèo thuyền chân nhu múa
Thả bay làn tóc xuống dòng sông
Thả rơi điệu lý theo làn nước
Ngơ ngẩn còn bay rụng trắng đồng*

*Phù sa quấn đở lòng sông Hậu
Thuyền ngược xuôi no cá quẫy vùng
Thấp thoáng bên vườn xanh thiếu nữ
Áo hồng da trắng muốt như bông*

*Ai đứng bên kia bờ sông Hậu
Ngẩn ngơ sắc tím lục bình trôi
Ngẩn ngơ đàn hạc mùa hôn phối
Say nắng phương Nam múa tuyết vời*

Con nước lớn, nước ròng ra bể
Bìm bịp kêu động tím chân mây
Nâng cốc rượu chạm cùng nhân thế
Bỗng hóa hồn theo cánh hạc bay

Ngon tuyệt vô cùng những bữa cơm
Gạo nàng Hương vừa dẻo vừa thơm
Được ăn với cá rô kho tộ
Hương vị miền Nam thấm tận hồn

Và em duyên dáng áo bà ba
Phong kín hồn ai giữa ảo hoa
Chớp mở đôi tà xuân tục lụy
Để hồn anh chạm đáy phù sa

Xin cảm ơn Thị xã Long Xuyên
Đi đến đâu cũng gặp công viên
Cây cảnh lá hoa cùng quả ngọt
Trời đất thơm nồng hương tháng giêng

Long Xuyên, 12-1996

Bảo Lộc, tháng Giêng, Đinh Sửu

Bảo Lâm Ngày Mới

*Khi tiếng chim thức dậy những buồn xa
Đàn nai tác đùa sương bên suối
Thơm nức Bảo Lâm lung linh ngày mới
Thơm môi em cười ngọt lịm lời ca*

*Những con đường đầy nhà mới thơm hoa
Những vườn xanh đầy cành trĩu quả
Ta đi nhau đi giữa trời đất lạ
Hồn dâng hương thơm hạnh phúc như là ...*

*Những cô gái Mạ gùi lúa về buôn
Như gùi cả sắc vàng của núi
Điệu yàng yau nhớ về nguồn cội
Em thả trong sương thức dậy hoa rừng*

*Trên những tầng đất đỏ Bazan
Trăm giọng cười về đây mở hội
Thơm cỏ, thơm hoa, thơm tà áo mới
Thơm tình ta mây suốt bỗng bình*

Bảo Lâm, tháng 6-1999

Darmri

*Xe qua đèo chạm mặt Darmri
Thoảng trong gió một mùa hương tố nữ
Ngập trong nắng mùi sâu riêng để nhớ
Ngẩn ngơ lòng lơ lửng bóng chiều đi...*

*Anh đưa em dạo bước khắp vườn thơm
Làn gió mát vuốt ve tình mới chín
Bướm đùa hoa say nắng vàng bịn rịn
Mùa thu dâng mát rượi gió nồm*

*Những vườn xanh đầy quả ngọt và hương
Chôm chôm đỏ hồng môi em ngọt lịm
Róc rách suối nở đầy hoa sắc tím
Để hai ta như lạc giữa thiên đường*

*Thị trấn nhỏ thơm lừng hương quả ngọt
Darmri dòng suối tự nguồn xanh
Trời đất rộng rộn vui lời chim hót
Hóa em thành trái cấm của riêng anh*

Darmri, tháng 6-2001

Cám Ơn Đất

*Thị trấn nhỏ nằm giữa vùng cứ cũ
Bình nguyên xanh, xanh mía xanh lòng
Tôi khách lạ ngẩn ngơ hồn lạc phố
Giữa bốn bề mây phủ núi bao dung*

*Như thuở mới khai thiên lập địa
Bà con xa hội tụ đến nơi này
Quê lụa Hà Đông, Hương Lâm, Quảng Trị
Tiếng chim kêu cũng hóa tiếng than dài!*

*Để có được cơm ăn và áo mặc
Bao mồ hôi sinh lực đã tuôn tràn
Để có được một ngày vui hạnh phúc
Từng đắng lòng đưa muối với rừng hoang*

*“Đi mô rứa” chiều ni tôi gặp lại
Giọng quê xa giữa buồn núi ngàn trùng
Và sơn nữ giặt áo hoa bên suối
Thả rơi tình ngọt lịm gió Hà Đông...*

*Với đèo cao dốc hiểm chốn sơn lâm
Đời lạc giữa chim kêu vượn hú
Xưa “dốc Mạ ơi”! Đau lòng mạ
Nay hóa tre làng tỏa bóng trăm năm*

*Bí thư huyện vui như văn nghệ sĩ
Chạm cốc nâng ly cùng hát cộng đồng
Nên khách lạ bỗng hóa thành tri kỷ
Xin cảm ơn ĐạTẻh đất quê chung*

*Xin kính mời anh Sáu, anh Thi
Ta chạm cốc uống cùng muôn thuở
Dẫu có say vẫn còn gì để nhớ
Một chút tình ĐạTẻh đẹp vô vi...*

ĐạTẻh, 27-07-1996

Di Linh Hoa

Hoa Phong Lan

Bám vào gỗ mục tồn sinh
Mà hoa thanh khiết trắng tinh tuyệt vời
Phải chăng hao khí đất trời
Ẩn vào hoa lẫn hồn người hóa xuân?

Hoa Cà Phê

Tháng Giêng thơm dịu dàng
Hoa cà phê như tuyết
Huyền ảo Di Linh trắng
Thả hương vào bất tuyệt

Hoa Bồ Công Anh

E ấp bên vệ đường
Sắc hoa vàng bé nhỏ
Mỏng manh như hơi thở
Dịu dàng như hạt sương

Hoa Sơn Nữ

Bám sâu vào kẽ đá
Sắc tím chiều hoàng cung
Hoa hay hồn sơn nữ
Nhớ người đi muôn trùng

Di Linh, tháng Giêng 1999

Phác Thảo Một Chân Dung

Sau mấy mươi năm xa cách vì cuộc sống, tôi gặp lại anh Hoàng Ngọc Châu trong một buổi chiều mới đây tại quán cà phê thị xã Bảo Lộc, lúc anh đang chuẩn bị xuất bản một tập thơ mới của anh. Để bày tỏ một chút tình bạn, tôi muốn vẽ tặng anh một bức chân dung dùng đăng ở bìa tập thơ, nhưng khốn nỗi, tôi không biết chút gì về hội họa. Vì thế, tôi đành dùng chữ thay vì những nguyên liệu sắc màu để diễn đạt ý muốn của mình mà không nghĩ đến thành công hay thất bại.

Khác với nhiều người, Hoàng Ngọc Châu đến với thơ theo một con đường riêng. Năm 1967, lúc anh đã có những bài thơ tình đăng ở một số tạp chí lớn và tiến bộ ở Sài Gòn, độc giả cứ ngỡ anh là một sinh viên hay giáo viên. Tuy nhiên, khi tôi lần đầu tiên đến tìm thi sĩ Hoàng Ngọc Châu ở một địa chỉ cuối đường Gia Long, Quy Nhơn (nay là Trần Hưng Đạo), chỉ gặp một người thợ kim hoàn Hoàng Ngọc Châu đang chăm chú cúi đầu xuống ngọn lửa xanh và những hạt vàng, mồ hôi chảy qua mắt như nước mắt. Từ đó chúng tôi đã có những đêm đi lang thang khắp phố Quy Nhơn. Có những lúc ngồi bên biển, tôi mới nghe anh nói về con đường riêng mà anh đang đến với thi ca không chỉ gồm những yếu tố thơ mộng, còn thêm những nỗi sợ hãi và tình yêu.

Sợ hãi mùa xuân sắp về đòi hỏi những khoản tiền chi tiêu cho gia đình và vợ con lớn hơn những khoản tiền kiếm được từ mồ hôi nước mắt. Sợ hãi những cuộc bố ráp bắt người phải cầm súng của quân xâm lược để đi giết đồng bào mình. Sợ hãi mỗi lá thư gửi về từ cố hương xa xôi, nơi người mẹ, người chị

đang sống trong cảnh cơ hàn và hiểm nguy bom đạn. Trước những nỗi sợ hãi đó, anh phải tìm ra cho mình một lối thoát dẫn về sự sống. Đêm đêm, trong căn gác trọ ven biển, dưới ngọn đèn khuya, người thợ Hoàng Ngọc Châu đã hóa thân vào cõi khác. Vâng, đấy là lúc anh trở về với người thi sĩ, với những trang bản thảo hay những trang sách tự học. Những trang sách tự học đó đã giúp anh nhìn thực tại qua đôi mắt người cùng thời, qua những câu nói liên quan đến những tháng ngày khổ ải lúc bấy giờ: “Làm người mà được ăn cơm, quả là sướng” (Nam Cao), “Đây là thời của những kẻ giết người” (Rimbaud), “Vẻ đẹp sẽ cứu rỗi thế giới” (Dostoievski), “Tất cả chỉ còn một vấn nạn: Bao lâu nữa ta sẽ nổ tung?!!” (William Faulkner)... chẳng biết những cái nhìn-đó đã chi phối thơ anh như thế nào (phải chăng anh sẽ thể hiện qua những tác phẩm sắp in như: “Hơi Thở Của Trần Gian” – thơ, và “Con Người Dã Thú” – tập truyện ngắn), nhưng trong trí tôi vẫn còn đậm nét một số câu thơ tình của anh thời ấy. Đây là:

(1)

“ Anh vốn khinh thường mọi phép màu
và định mệnh
Nhưng yêu em
anh đành tin đời còn có cõi ngoài
để được hy vọng
kiếp nào ta gặp lại”
(“ Thủy Tiên và em”)

(2)

“ Một tôi giữa cõi mưa bay
Hồn đau theo tiếng thở dài Huyền Trân”
(“Trước miếu thờ Công chúa Huyền Trân”)

(3)

“ Bao nhiêu phiền lụy đời thường
Chỉ còn lại một làn hương tóc mềm”
(“Dưới trăng”)

(4)

“Sương xuống trăm dòng như áo lụa
Người đi một buổi nắng chửa vàng”
(“Lòng thấy như là”)

(5)

“Người đi dấu đứt từng khúc ruột
Môi vẫn cười tươi như nắng trong”
(“Anh đứng bên trời mơ về Huế”)

(6)

“Môi em như trái nho vừa chín
Anh ngậm mà nghe thú tận cùng”
(“Cũng dưới khóm quỳnh”)

(7)

“Cây nhớ thương người cây rụng lá
Ta nhớ thương người mơ kiếp sau”
(“Hồn thu bạc”)

(8)

“Mùa thu chim sáo đã qua sông
Ơi chị! Có nghe thu vào lòng
Em ở đời tây nghe vượn hú
Mà thương xót chị những tàn đông!”
(“Gửi chị ngoài Huế”)

Hôm ấy, lúc còn ngồi trong quán cà phê và nghe tôi đọc lại mấy dòng thơ cũ, anh Hoàng Ngọc Châu bảo rằng tình yêu sống lâu dài hơn nỗi sợ hãi. Sau 1975, cuộc đời đã cất khỏi vai anh những sợ hãi thuở nào và từ đó, biên độ tình yêu ngày càng mở rộng. Trong tập thơ sắp xuất bản, ngoài một số bài thơ tình đã viết từ ngày xưa được tuyển chọn lại, anh Hoàng Ngọc Châu còn đưa vào những bài thơ tình mới. Đây là những tác phẩm đã hình thành từ những chuyến đi xa, tận Hà Nội, Đại Lải, Huế, TP. Hồ Chí Minh, Long Xuyên, Đà Lạt,... Cuối cùng anh nói:

- Cho nên, theo mình, cuộc đời khởi đầu từ tình yêu và sẽ kết thúc cũng bằng tình yêu. Cậu nghĩ như vậy có đúng không?

Có đúng với trường hợp của người vừa nói không nhỉ? Tôi thầm hỏi và nhìn lại mái tóc của Hoàng Ngọc Châu, dường như còn xanh mới ngày hôm qua, nay đã ngả màu tiêu muối. Trên chặng đường dài từ 1967 đến 2001 hôm nay, nghĩa là hai phần ba đời người đối với một thi sĩ, đúng là anh đã khởi đầu từ tình yêu nhưng sắp kết thúc với một tình yêu có biên độ mở rộng. Mở rộng về phía người mẹ, người chị. Mở rộng về phía những người bạn đồng hành. Mở rộng về phía những người xưa, dù đã khuất từ lâu, nhưng hình như vẫn còn sống trong tâm hồn người sống. Với một tình yêu có một biên độ mở rộng như thế, thơ Hoàng Ngọc Châu lớn hơn suy nghĩ của chính anh. Vâng, nếu không phải là thừa, tôi muốn trình bày lại với anh rằng cuộc đời của Hoàng Ngọc Châu đã khởi đầu từ tình yêu nhưng sắp kết thúc trong tình người. Có phải vậy không với những bài mà anh vừa đăng trên các tạp chí như: “Hà Nội chớp thu”, “Gửi chị ngoài Huế”, “Giọng đồng”, “Gửi tình về Quy Nhơn”, “Khúc giao hưởng mùa xuân tặng Huế”, “Đà Lạt nhìn từ ngôi nhà 49”, “Rượu Bắc Hà uống cùng Đại Lải”, “Dưới Trăng”,...

Mười hai giờ đêm chúng tôi rời khỏi quán cà phê. Đêm B’Lao đắm ướt những sương trắng. Chúng tôi như trôi bồng bềnh giữa thực và mơ.

Quy Nhơn, tháng 9-2001

Lê Văn Ngăn

Mục lục

Dưới trăng

- 5 - Lời giới thiệu:
Lòng thấy như là thương nhớ ai
Trần Phương Trà
- 8 - Hương vị làng
- 11 - Viếng đền Hùng
- 12 - Trước miếu thờ Công chúa Huyền Trân
- 13 - B' Lao sương
- 14 - Dưới Trăng
- 15 - Đêm B' Lao nghe em ca Huế
- 17 - Tặng vật của tình yêu
- 18 - Hà Nội chớp thu
- 20 - Lòng thấy như là
- 21- Anh đứng bên trời mơ về Huế
- 22- Gởi chị ngoài Huế
- 23 - Đàn đá
Đàn bầu
Đàn T'rưng
- 24 - Giọng đồng
Vọng Cổ
Như không
- 25 - Dưới khóm quỳnh I
Dưới khóm quỳnh II
Dưới khóm quỳnh III
- 26 - Một ngày đưa em đi dạo thác
- 28 - Quê người nghe em hát ví dặm
- 29 - Thủy Tiên và em
Nhớ Thủy Tiên
Lại nhớ Thủy Tiên

- 30 - Bên cửa mộ
 Ước gì
31 - Hồn thu bạc
32 - Gửi tình về Qui Nhơn
33 - Để như cây cỏ
34 - Đi giữa rừng thu
35 - Cũng đi giữa rừng thu
36 - Nhật thực B' Lao 1995
 37 - Thỏ bạch
 Hương thiếu nữ
 Bên vườn
38 - Cám ơn em, con bướm nhỏ vườn hồng
 40 - Lời dâng
41 - Khúc giao hưởng mùa xuân tặng Huế
 44 - Đà Lạt nhìn từ nhà 49
45 - Rượu Bắc Hà uống cùng Đại Lải
 46 - Thơ viết mừng con chào đời
 47 - Đường quê hương
49 - Dưới trăng uống rượu ngắm hoa quỳnh
 50 - Bên đôi phù dung
 51 - Thiên thu
 52 - Lên non
 54 - Sắc đỏ phù dung
 55 - Một cõi thiên nhiên
56 - Uống rượu cần ở nhà anh K' Sung
57 - Cảm ơn trái bắp nhà chị Ka Đoan
58 - Cảm xúc Long Xuyên
60 - Bảo Lâm ngày mới
 61 - Đarmri
 62 - Cám ơn Đa Tễ
 64 - Di Linh hoa
65 - Phác thảo một chân dung - Lê Văn Ngăn

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 - NGUYỄN TRƯỜNG TỘ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

Điện thoại : 8294684 - 8294685

Fax : 04 8294781

Chịu trách nhiệm xuất bản:

NGUYỄN VĂN LỮU

Chịu trách nhiệm bản thảo:

NGUYỄN CỪ

Biên tập: **NGUYỄN ANH VŨ**

Bìa: **HOÀNG NGỌC CHÂU**

Trình bày sách: **NGUYỄN THÀNH TRUNG**

Vì tính và sửa bản in: **HOÀNG LÊ HẠNH SOA**

In 500 cuốn, khổ 13 x 19 cm tại Xí nghiệp Bản đồ Đà Lạt.

Giấy phép xuất bản số 420/VHGP cấp ngày 7-10-2002.

In xong và nộp lưu chiểu tháng 11-2002

Hoàng Ngọc Châu

Sinh năm 1944

Tại Kế Môn - Phong Điền - Thừa Thiên Huế

UV-BCH Hội Văn Học Nghệ Thuật Lâm Đồng

Chi Hội Trưởng Chi Hội VHNT Nam Lâm Đồng

Tác phẩm đã in:

- Những hòn sỏi vụn (Thơ - in chung 1962)
- Điều ru người tình cũ (Thơ - 1966)
- Thiên đường mới (Tập truyện ngắn - 1972)

Sẽ in:

- Làng vàng Kế Môn (Truyện ký)
- Hơi thở của trần gian (Thơ)
- Con người dã thú (Tập truyện ngắn)
- Ngâm ngải tìm trầm (Tiểu thuyết)

